Nr. 9 | Lwów, dnia 1-go września 1930. | Rok VII.

Adres Redakcji: Lwów, ul. Tarnowskiego 79

Adres Administracji: Plac Św. Ducha L. 1. (Kasa Skarbowa 1)

GŁOS URZĘDNICZY

Cena 50 groszy

Organ małopolskich urzędników rachunkowo-kasowych.

Redaguje Komitet. Wychodzi raz w miesiącu. Wydaje Towarzystwo małopolskich urzędników rach.-kas.

Nr. konta P. K. O. 141.944. Odpowiedzialny redaktor: Marceli Krajewski.

Czy na czasie?

Kwestja uzyskania funduszów na budownictwo tanich mieszkań nastręcza sposobność do przedstawiania mniej lub więcej realnych pomysłów, zawsze jednak odkrywających złotodajne źródło w kieszeni... lokatora.

Po głośnym projekcie ministra p. Moraczewskiego, należy zanotować przedłożony w sierpniu b. r. czynnikom miarodajnym bardzo do tamtego projektu zbliżony, a może nawet identyczny, a tylko podjęty przez Związek miast polskich, a zgłoszony przez Związek polskich Izb przemysłowo-handlowych, polegający na wprowadzeniu nowego podatku domowo-czynszowego, który zostałby osiągnięty przez podwyższenie stawek dotychczasowego komornego w realnościach objętych ustawą o ochronie lokatorów.

Podwyższenie to równoznaczne z waloryzacją stawek opłacanych w złotych obiegowych na stawki w złotych w złocie, przeprowadzane kwartalnie przez wzrost komornego o 3 procent miałoby osiągnąć wysokość 172 proc. czyli wartość złotych w złocie. Podatek domowo-czynszowy miałby stanowić 80 proc. wpływów tego funduszu, resztę miałby pokrywać Skarb Państwa dotacjami i odsetki od udzielanych pożyczek na budowę domów mieszkalnych. Budownictwo tanich mieszkań miałoby być skoncentrowane w powszechnym Zakładzie budownictwa mieszkaniowego, który posiadałby oddziały w całem Państwie i udzielałby pożyczek na budowy.

Projekt na wielką zakrojony skalę i napewne nie bez szans powodzenia w warunkach innego Państwa, gdzie niema różnic między wartością waluty obiegowej, a gwarantowaną ustawą monetarną, tudzież gdzie do wartości waluty dostosowany został poziom zarobków i uposażeń.

Niestety różnica wartości złotego obiegowego w stosunku do złotego w złocie wynosi poważnych 72 punktów, a do różnicy tej nie został dotąd na wszystkich odcinkach gospodarstwa społecznego dostosowany poziom zarobków, płac i uposażeń, przeto waloryzacja czynszów przyniosłaby ogromne obciążenie przedewszystkiem tych lokatorów, których zarobki nie są wypłacane według relacji złotego w złocie i zmusiłoby szerokie warstwy ludności do jeszcze głębszego ekonomicznego załamania się.

W pierwszej linji najwięcej wystawieni na niebezpieczeństwo znaleźliby się funkcjonarjusze państwowi nie wszyscy wprawdzie, gdyż uposażenie pojedyńczych gałęzi służby państwowych znalazły się już na poziomie relacji złotego w złocie, jednak olbrzymia ilość funkcjonarjuszy państwowych traktowanych jako *plebs minorum gentium*, który po wprowadzeniu złotego, otrzymywał pobory w relacji franka szwajcarskiego więc złotego w złocie, po znanej zaś katastrofie załamania się kursu od roku 1926 pozostał przy złotych obiegowych, chociaż kurs ich jest o 72 proc. niższy. Ten plebs zostałby doszczętnie zrujnowany, nawet gdyby ustawa na zasadzie projektu powyższego gwarantowała mu uzupełnienie różnicy między stawką dotychczasową, a zwaloryzowaną w drodze regulacji i dodatku do uposażeń.

Nikt może silniej nie jest zainteresowany w szczęśliwem rozwiązaniu problemu budowy tanich mieszkań od urzędników państwowych, lecz i nikt niema większych powodów do obaw przed realizacją projektu na przytoczonych zasadach. Ustawa uposażeniowa gwarantuje funkcjonarjuszowi państwowemu dodatek mieszkaniowy i taki faktycznie on otrzymuje, lecz w jakiej wysokości?

W średnich i niższych stopniach służbowych dodatek ten nie stoi na wysokości opłacanych faktycznie czynszów na podstawie stawek, oznaczonych przez ustawę o ochronie lokatorów, w domach zaś nie podpadających pod działanie ustawy o ochronie lokatorów, wystarcza zaledwie na 1/3 lub 2/4 faktycznego czynszu miesięcznego. Ponadto doświadczenie dotąd wyniesione poucza, iż regulacja dodatku mieszkaniowego dla urzędników następuje ze znacznem opóźnieniem, gdy tymczasem podwyżki czynszów biegną automatycznie co kwartału, funkcjonarjusz państwowy kredytuje więc niejako służbodawcy różnicę, którą przedpłaca, kosztem innych najważniejszych potrzeb budżetu domowego.

Zwrot pretensji z tego tytułu nie następuje również gładko, zależy bowiem od stanu wykonania budżetu, a jako przykład może posłużyć niezrealizowana dotąd w całości pretensja warstwy urzędniczej do dodatku za rok 1928.

Któż stanowi jądro warstwy lokatorów w większych miastach, jeżeli nie funkcjonarjusze państwowi i wojskowość, więc stan zależny w zupełności od ograniczonych miesięcznych dochodów?

Projekt więc godzi przedewszystkiem w warstwę urzędniczą, stanowiącą bardzo poważny odsetek lokatorów w każdym większem mieście, nie wspominając już o grozie podniesienia się skali ogólnej drożyzny, którą spowodować musi pogoń dotkniętych katastrofą rzemieślników, drobnych kupców i robotników za rekompensatą wydatku w formie zwyżki cen i podwyżki zarobków.

Naturalnem następstwem waloryzacji czynszów, względnie wprowadzenia podatku czynszowego od zwaloryzowanych czynszów winnoby być zwaloryzowanie płac funkcjonarjuszy państwowych, bowiem zwaloryzowanie tylko np. dodatku mieszkaniowego, z powodu jego dotychczasowej szczupłej skali, także naraziłoby jeszcze funkc. państwowych na straty. Tej ewentualności nie spodziewają się jednak funkc. państwowi których organizacje nie mogły wywalczyć nawet 5% podwyżki uposażenia. Pozostałby więc proces regulacji dodatku mieszkaniowego w dotychczasowy sposób, co przedstawia poważny powód do zaniepokojenia warstwy urzędniczej.

Nowy ciężar przy dotychczasowych świadczeniach na rzecz Skarbu Państwa w ogólnej cyfrze 5% pełnego uposażenia jako podatek dochodowy i opłata emerytalna, nadto 8% podatek lokatorski od czynszów i dopłaty do czesnego za dzieci w szkołach prywatnych, osobne 50% opłaty emerytalne od uzyskanych podwyżek przez awans automatyczny w szczeblach uposażenia, dotkliwie zubożyłby funkc. państwowych. Można sobie przeto wyobrazić, że mimo pełne zainteresowanie w kwestji mieszkaniowej, funkc. państwowi nie mogą zachwycać się projektem, a pesynizm uzasadniony zaprowadzi ich do obozu przeciwników projektu, w którym napewne znajdzie się cała zainteresowana ludność.

Niemniej zadziwiającym jest szczegół projektu zapowiadający powstanie dalszych i licznych urzędów, jak oddziały Zakładu budownictwa mieszkaniowego, więc i wzrostu kosztów i utrzymania ich, a zarazem rozrost biurokratyzmu.

Przy powszechnej tendencji do redukcji i usunięcia etatyzmu, szczegół to tem więcej uderzający, że koszta administracji, wymiarów, ściągania podatku, pensje dyrektorów, inżynierów, budowniczych, koszta komisji, planów, taksatorów i całego aparatu sił technicznych, kancelaryjnych i jakie tam okażą się potrzebne, przy wysokości wynagrodzeń w instytucjach komunalnych czy półpaństwowych, przy pensjach trzynastych, czternastych, urlopowych, wynagrodzeniach za nadzory, remuneracjach, dodatkach świątecznych, dodatkach za kierownictwo, wysokich dietach i t. p. nie mogą pozostać bez wpływu na tempo i rozmiary budownictwa tanich mieszkań.

O ile przeto troska o uzyskanie funduszów na budownictwo tanich mieszkań jest stale na czasie, a inicjatywa może być witana z radością i zachwytem, sposób rozwiązania wskazany w projekcie, a polegający na zrzuceniu ciężaru finansowego na barki lokatorów i to w dobie chronicznych przesileń gospodarczych, po zubożeniu społeczeństwa i przed regulacją definitywną zarobków i uposażeń, daje poważny powód do zaniepokojenia najszerszych warstw ludności przedewszystkiem funkc. państwowych.

Wprawdzie od pojawienia się projektu do działania ustawy, droga tak długa i niepewna, jak trasa lotu zaoceanicznego, niemniej o niespodzianki nie trudno, przeto *caveant consules!*

Ani czas obecny ani najbliższa przyszłość mimo całą grozę głodu mieszkaniowego, lecz i otwartej nędzy ludności wielkich miast, nie nadają się na odpowiedni moment realizacji tak gigantycznych planów, na którą funduszów ma dostarczyć ubogi lokator.

Organizacje zawodowe funkcjonarjuszy państwowych winny dać wyraz zasadzie, iż przed odpowiednią regulacją uposażeń, funkcjonarjusze państwowi wogóle powinni być wyjęci z pod działania postanowienia ustawy o ileby taka się ukazała. Każde najdrobniejsze obciążenie funkcjonarjusza państwowego w obecnych warunkach, pogłębiłoby tylko tragizm jego położenia, sprowadzając niechybne załamanie się jego egzystencji.

St. M.

Mianowania

w okręgu Izby Skarbowej II we Lwowie.

Zostali mianowani z ważnością od 1-go lipca 1930: *Księgowymi w VIII st. służb. kontrolerzy:* Bogdan Stefanowicz, Kasa sk. Horodenka; Mieczysław Korczyński, Kasa sk. Kosów; Dominik Kłosowski, Kasa sk. Przemyślany; Jan Tkacz, Kasa sk. Stanisławów; Leon Buczek, Kasa sk. Stryj.

Asesorem w VIII st. sł. sekretarz: Bernard Grünstein, U. S. P. O. S. Kołomyja.

Kontrolerami w VIII st. sł. kontrolerzy w IX st. sł.: Hersch Krampf, U. S. P. O. S. Zaleszczyki; Marja Kaflińska W. IV Izb. sk. II Lwów; Aleksander Horodyski, U. S. P. O. S. Podhajce.

Sekretarzami w IX st. sł. sekretarze w X st. sł.: Józef Laurów W. II Izba sk. II Lwów.

Kontrolerem w IX st. asystent w X st. służb.: Lucyna Kostrzewska W. III Izba sk. II Lwów.

Asystentem mierniczym w IX st. sł. asystent mierniczy w X st. służb.: Marjan Chechliński, Urząd katastr. Kołomyja.

Adjunktami kancelaryjnymi w IX st. sł. rejestratorzy w X st. sł.: Wiktorja Bielecka, U. S. A. M. Tarnopol; Stanisław Stypka, U. S. A. M. Tarnopol; Władysława Jerzabek, W. V Izba sk. II Lwów; Michalina Hauserowa, W. I Izba sk. II Lwów; Leonarda Nosekówna W. IV Izba sk. II Lwów; Natan Nemirowicz, Urząd katastr. Kołomyja, Izak Dicker, Kasa sk. Horodenka; Helena Kasprzycka U. S. A. M. Stanisławów; Franciszka Pliszewska U. S. P. O. S. Kołomyja.

Rejestratorami w X st. sł. kancel. w XI st. sł.: Marja Dziejowska U. S. P. O. S. Kołomyja; Wacław Herasymowicz, W. I Izba sk. II Lwów; Teofila Kaliszowa U. S. P. O. Kamionka Strumiłowa; Kazimiera Nickowska, U. S. P. O. S. Kosów; Anna Kinczykówna, U. S. P. O. S. Kamionka Strumiłowa; Genowefa Bandrówna, U. S. A. M. Brody; Olga Stankiewiczówna W. III Izba sk. II Lwów.

W okręgu Izby Skarb. Krakowskiej.

Asesorami w VII st. służb. asesorowie w VIII st. sł.: Gogojewicz Ignacy, w Wydziale V Izby; Czerwiński Michał, w Jaśle; Koch Wiktor, w Tarnowie; Ptak Franciszek w Tarnowie; Lustig Eustachy w Wadowicach.

Księgowymi w VII st. służb. księgowi w VIII st. sł.: Pohorski Józef, w Wydziale II Izby; Turek Tadeusz, w Wydz. III Izby; Sobolewski Edward, w Brzesku.

Asesorami w VIII st. służb. sekretarze w IX st. sł.: Topolnicki Tadeusz, Isselowa Helena, w Krakowie; Białoń Andrzej, w Nowym Sączu; Biber Marjan, w Ropczycach; Grudniewicz Ignacy, w Wadowicach.

Naczelnikami Kasy Skarbowej w dotychczasowym stopniu służbowym *księgowi w VIII st. sł.:* Stanik Piotr, w Chrzanowie; Jakubowski Maciej, w Grybowie. *Kontroler w VIII st. służbowym:* Szewczyk Adam, w Jaśle.

Kontroler w IX st. służb. księgowym w VIII st. sł.: Teofil Weiss, w Kasie Skarbowej w Grybowie.

Skarbnik w IX st. służb. skarbnikiem w VIII st. sł.: Wilkowicz Leon, w Nowym Sączu.

Kontrolerami w VIII st. sł. starszy zarządca podatk. w VIII st. sł.: Hodakowski Mieczysław, w Nowym Sączu. *Kontrolerzy w IX st. służb.:* Łaszkiewicz Włodzimierz, w Wydz. III Izby; Kotra Władysław, w Brzesku; Dutka Stanisław w Limanowej; Biegun Karol, w Żywcu.

* * *

Towarzystwo Urzędnicze „Samopomoc" Sekwestratorów Podatkowych Rzplitej Polskiej we Lwowie.

Towarzystwo Urzędnicze „Samopomoc" Sekwestratorów Podatkowych Rzeczypospolitej Polskiej we Lwowie — plac Cłowy Nr. 1. powiadamia o zamianowaniu PP. Kolegów do wyższych stopni służbowych dnia 1 lipca 1930, w Izbie Skarbowej Lwów Nr. I i Lwów Nr. II. oraz w Krakowie.

Izba Skarbowa Lwów Nr. I.

Do IX st. sł.: Jan Smoliński, Drohobycz I; Adam Gryniewicz, Przemyśl II; Władysław Mochylski, Łańcut; Hieronim Jaszowski, Lisko; Józef Głogowski, Żółkiew.

Do X st. sł.: Jan Świdrak, Dobromil; Michał Dobrowolski, Rawa Ruska; Mikołaj Bacyk, Lwów II; Stanisław Szumański, Lwów VII.

Do XI st. służb.: Józef Wesołowski, Lwów VI.

Przeniesieni w stan nieczynny: Józef Fedak, IX st. sł. Lwów III; Dominik Mirecki, X st. sł. Nisko; Jan Kajder, XI st. sł. Jaworów; Nikitka Trusz, XI st. sł. Lwów VII; Franciszek Łohiński, XI st. sł. Drohobycz; Franciszek Sowa, XI st. sł. Lwów II; Józef Dąbrowski, XI st. sł. Lwów VI; Adolf Bielecki, Prow. Jarosław.

Izba Skarbowa Lwów Nr. II.

Do IX st. sł.: Leonard Krzaklewski, Czortków; Jan Przybyło, Przemyślany.

Do X st. sł.: Józef Krowicki Nowina, Borszczów; Karol Hołyński, Tłumacz; Antoni Niemiec, Zborów; Jan Gernhardt, Śniatyn; Karol Kruszelnicki, Kołomyja; Wiktor Turski, Turka; Jan Kotowicz, Złoczów; Paweł Łebid, Stryj; Karol Piskozub, Kołomyja.

Przeniesiony wstan nieczynnny: Jan Sroka, XI st. sł. Skole.

Izba Skarbowa w Krakowie.

Do st. sł. z X do IX: Antoni Faryniak, Biała.

Do st. sł. z XI do X: Marjan Lang, Kraków; Józef Maciąga, Nowy Targ; Jan Hawryłów, Chrzanów; Stanisław Gnat, Gorlice.

Do st. sł. Pr. do XII: Władysław Korzonek, Tarnów; Marjan Maluszek, Kraków.

Przeniesieni wstan nieczynny: Franciszek Niewolski, Nowy Targ; Leoncyusz Fedowicz, Tarnów.

Przeniesieni do innej miejscowości: Ludwik Skrzyniarz, z Mielca do Nowego Targu; Bronisław Dziedzic, z Wieliczki do Nowego Sącza; Jan Kalka, z Żywca do Nowego Sącza; Władysław Kowalik, z Krakowa I do Krakowa II.

Zwolnieni Pr.: Józef Kowalczyk, Wadowice; Jan Klaja, Oświęcim; Jakób Jaromin, Kraków III; Jan Lubaczewski, Nowy Sącz.

Przegrupowani: Bazyli Sanecki, Wadowice, z sekwestratora na kancelaryjnego kancelistę; Jan Głowacki, Wadowice, z kancelaryjnego na sekwestratora st. XI.

Mianowań PP. Kolegów z Izb Skarbowych: Białystok, Brześć, Grudziądz, Katowice, Kielce, Lublin, Łódź, Łuck, Poznań, Warszawa I i II Wilno i Nowo Gródek, zapodać narazie nie możemy, ponieważ dotychczas z odnośnych Izb Skarbowych Okręgowi PP. Delegaci nie nadesłali wykazów mianowanych PP. Kolegów. Dalsze ogłoszenie zamieścimy.

ZA WYDZIAŁ:

Towarzystwo Urzędnicze „Samopomoc" Sekwestratorów Podatkowych Rzeczypospolitej Polskiej

Sekretarz: *Szydlikowski.* Prezes: *Pamuła.*

Kronika.

Zmiany na stanowiskach Prezesów Izb Skarbowych. Kierownictwo tymczasowe Izby Skarbowej w Białymstoku objął p. Ferdynand Świtalski, Inspektor Ministerjalny, kierownictwo Izby Skarbowej w Brześciu n/B. p. Jan Grabski Naczelnik Wydziału II Izby Skarbowej w Łucku.

Godziny urzędowe. „Czasopismo Skarbowe" Nr. 7 prostuje informacje niektórych pism, które podały wiadomość jakoby Rada Ministrów uchwaliła skrócić godziny urzędowania w urzędach państwowych o 30 minut, jako wiadomość nie odpowiadającą w zupełności rzeczywistości.

Dodatek kresowy. Rada Ministrów przyznała niezależnie od 40% dodatku dla pracowników pełniących służbę w Gdyni, 40% dodatek dla funkcjonarjuszów pełniących służbę na obszarze kółwyspu Hel, oraz 20% dodatek dla funkc. pełniących służbę na pozostałej części obszaru powiatu morskiego.

Wyższe studja. Za szkoły i egzaminy nadające absolwentom prawo do stanowisk I katedorji urzędników w państwowej służbie cywilnej uznało Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego okólnikiem z 24 czerwca 1930 Nr. III A: 5131/30 — 1) Państwową Akademję Rolnicza w Bydgoszczy nazwaną później Państwową Szkołą Gospodarstwa Wiejskiego w Bydgoszczy, a po przeniesieniu do Cieszyna Państwową Szkołą Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie; 2) na Wyższe Kursa Handlowe im. Zielińskiego w Warszawie, nazwane obecnie „Wyższą Szkołą Handlową w Warszawie"; 3) Kursa Przemysłowo-Rolnicze w Warszawie nazwane później „Wyższą Szkołą Rolniczą w Warszawie", który to Zakład nazywa się obecnie "Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie". Osobom, które posiadają przepisowe świadectwa względnie dyplomy należy w służbie państwowej przyznać zaliczenie do I-ej kat. urzędników.

Datowanie dekretów nominacyjnych. Wskutek starań Central. Zarządu S. U. S. dekrety mianowanych w terminie lipcowym b. r. wyszły z datą czerwcową, co nie odsuwa o ½ rokn terminu posunięcia do wyższego szczebla, jak to już niejednokrotnie miało miejsce poprzednio, gdy dekret datowany w lipcu lub styczniu.

(Przypominamy, że Sekcja krakowska naszego Towarzystwa wniosła w tej sprawie memorjał ub. roku dając substrat do zabiegów S.U.S. i zwracając uwagę na ujemne skutki dla urzędników).

Przemianowania. W sprawie przemianowań urzędników prowizorycznych i kontraktowych w okręgu Izby Skarbowej Poznańskiej była przyjęta delegacja Zarządu Okręgowego S. U. S. z Poznania przez Naczelnika Wydziału Administracyjnego Dep. I p. Węgrzynowskiego, który ustosunkował się przychylnie do postulatu. Należy zaznaczyć, że trudności głównie tkwią w braku przepisanego cenzusu wykształcenia szkolnego kandydatów na stanowiska III kat. co w warunkach specjalnie poznańskich, gdzie za czasów zaborczych brak było szkół, zasługuje na specjalne uwzględnienie.

Na próbę. W okręgu poznańskiej Izby Skarbowej wprowadzone zostało na próbę przejęcie przez Kasy Skarbowe ksiąg bierczych, prowadzonych dotychczas przez Urzędy Skarb. Pod. i Opłat Skarbowych. Przejęcie to zostało przeprowadzone bez jednoczesnego podporządkowywania Kas Skarbowych Naczelnikom Urzędów Skarbowych w sposób przewidziany rozporządzeniem o organizacji Izb skarbowych, przeciw któremu wypowiedzieli się przed dwoma laty niemal wszyscy urzędnicy kasowi w Polsce w obszernym memorjale. Spostrzeżeniami zawodowymi co do wyników próby, nie omieszkamy się podzielić.

Z Pomorza. Także w okręgu Izby Skarbowej Pomorskiej, została Kasom Skarbowym przekazana księgowość z U. S. P. O. S. na próbę, na okres 3 miesięcy. W związku z tem przedłużone zostały godziny urzędowe w Kasach o 2 godziny nadliczbowe na okres 3 miesięcy.

Redukcje. Na zasadzie art. 54 ust. o p. sł. cyw. z r. 1922 Dz. U. Nr. 164, zostało przeniesionych w stan nieczynny kilkudziesięciu stałych funkcjonarjuszy skarbowych okręgu Izby Skarbowej lwowskiej. Artykuł ten ma zastosowanie, gdy wskutek reorganizacji, stanowisko zostanie skreślone z etatu.

Przekazanie ksiąg bierczych podatków bezpośrednich Kasom Skarbowym

w okręgu Wielkopolskiej Izby Skarbowej.

Na zasadzie rozporządzenia Pana Kierownika Ministerstwa Skarbu z dnia 20-go czerwca 1930 r. L. D. I-4099/2/30, oraz Ministerstwa Skarbu z dnia 27 czerwca 1930 r. L. D. VII 1166/2/29 zarządza się przekazanie z dniem 10 lipca 1930 r. całej, prowadzonej dotychczas przez Urzędy Skarbowe podatków i opłat skarbow. rachunkowości podatków bezpośrednich, terytorjalnie właściwym Kasom Skarbowym.

Sposób oddania, przejęcia i dalszego prowadzenia wymienionej rachunkowości, oraz wzajemny stosunek zainteresowanych Urzędów I instancji w tym względzie regulują niżej wyszczególnione przepisy, do których polecam bezwzględnie zastosować się.

1. Z wymienionym wyżej terminem przekazują Urzędy Skarbowe podatków i opłat skarbowych protokólarnie Kasom Skarbowym księgę główną i księgi biercze za lata budżetowe 1929/30 i 1930/31 wraz ze wszystkiemi dowodami rachunkowemi, poleceniami przy i odpisów i zestawieniami miesięcznemi i rocznemi.

Protokóły należy sporządzić w 4 egzemplarzach, przyczem jako strona oddająca występuje kierownik i rachmistrz Urzędu Skarbowego podatków i opłat skarb., za stronę odbierającą naczelnik (kierownik) i księgowy Kasy Skarbowej.

Po jednym egzemplarzu tego protokółu należy przedłożyć Wydziałowi II i III Izby Skarbowej i po jednym pozostawić w aktach danych Urzędów I instancji.

2. Jednocześnie z przekazaniem ksiąg bierczych część urzędników zatrudnionych w rachubach Urzędów Skarbowych zostaje delegowana osobnem zarządzeniem aż do odwołania do służby w Kasie Skarbowej. Urzędnicy ci na czas trwania delegacji podlegają służbowo Naczelnikowi Kasy Skarbowej, który dowolnie będzie dysponował ich pracą, czyli może ich używać do innych czynności.

3. Naczelnik Kasy i księgowy są odpowiedzialni za prawidłowe prowadzenie ksiąg bierczych, oraz za terminowe nadsyłanie sprawozdań i zestawień. Szczególnie winni przestrzegać przepisów o rach. podat. bezp. (Dz. U. M. Sk. Nr. 17 z 1922 r. poz. 261) oraz przepisów §§ 47—53 intr. z dnia 15 maja 1929 r. (dodatek do Dz. U. Min. Sk. Nr. 18 z 1929 r. Urzędy Skarbowe przekażą Kasom Skarbowym jeden egzemlarz instrukcji z dnia 15 maja 1929, oraz jeden egzemplarz okólników Min. Skarbu i Izby Skarbowej dotyczących rachuby za lata ubiegłe i rok bieżący, a na przyszłość będą przekazywać po jednym egzemplarzu okólników nadesłanych bezpośrednio przez Min. Skarbu.

4. Kontrolę nad prawidłowem prowadzeniem ksiąg bierczych i księgi głównej wykonuje Wydział III i wydaje odpowiednie zarządzenia w sprawie uchybień zauważonych przy wykonywaniu kontroli. Odpisy protokołów kontroli, wydanych zarządzeń, oraz okólników Wydz. III przesyła do wiadomości Wydz. II.

Niezależnie od tego zgodnie z ustępem ostatnim § 88 rozp. Minist. Skarbu z dnia 27 czerwca 1927 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 66 z 1927 r. poz. 588) Kierownikom Urzędów Skarbowych przysługuje prawo nadzoru nad prawidłowem i terminowem prowadzeniem ksiąg bierczych, a lustratorom Wydz. II prawo badania prawidłowości prowadzenia ksiąg bierczych, księgi głównej i zestawień rachunkowych.

Lustratorzy Wydz. II i Kierownicy Urzędów Skarbowych nie mają prawa wydawać na miejscu żadnych zarządzeń, lecz sprawozdania o ujawnionych niedokładnościach przedkładają Wydz. II. — Wydz. II porozumie się w krótkiej drodze z Wydz. III i ten ostatni wyda odpowiednie zarządzenia.

5. W terminie do dnia 5-go każdego miesiąca Kasy Skarbowe przedkładają Wydziałowi II zestawienia miesięczne za miesiąc ubiegły na wzorze Nr. 9 R. (par. 41 przep. o rach. podat. bezp.), prócz tego odpis zestawienia równocześnie przesyłają Urzędowi Skarbowemu, celem sporządzenia przez Urzędy sprawozdania na wzorze Nr. 10.

Wszelkie sprawozdania i uzupełnienia zestawień miesięcznych Wydz. II uskutecznia za pośrednictwem Wydz. III.

6. Wszelkie przypisy i odpisy Kasy Skarbowe uskuteczniają wyłącznie na podstawie pisemnych poleceń otrzymywanych od Urzędów Skarbowych w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz poleceń przypisów i odpisów, na których winna być zrobiona adnotacja o przeprowadzeniu jej przez księgę główną i księgę bierczą (podać str. i poz. każdej księgi), winny Kasy Skarbowe po upływie miesiąca przedłożyć Wydz. II wraz z zestawieniem wzór Nr. 9 R. (okólnik Izby Skarbowej z dnia 28 czerwca b. r. Gen. 99/30).

7. Wykonywanie przymusowego ściągania podatków pozostaje w Urzędach Skarbowych z tem, że Kasy Skarbowe przekazują Urzędom raz na tydzień według wskazówek kierownika Urzędu odpowiednią ilość nakazów sekwestracyjnych, to jednak nie mniej niż 120 nakazów na 1 sekwestratora (część I instr. biur. dla oddz. egzek. w Urzędach Skarbowych Dz. U. Min. Sk. Nr. 3 z 1928 r. poz. 32).

8. Podania o przerachowanie nadpłat na inne podatki oraz o zwrot nadpłat załatwiają Urzędy Skarbowe po uprzedniem zebraniu odnośnych danych z ksiąg bierczych w Kasach Skarbowych. Przerachowanie nadpłat z ubiegłego okresu budżetowego na ten sam podatek uskuteczniają Kasy Skarbowe przesyłając Wydz. II jeden egzemplarz polecenia odpisu w terminie wskazanym w punkcie 6 (par. 48 intr. z dnia 15 maja 1929).

9. W związku z punktem 7 i 8 Kierownicy Urzędów Skarbowych lub upoważnieni przez nich urzędnicy mają prawo wglądu do ksiąg, bierczych dowodów kasowych, poleceń przypisów i odpisów, sporządzania wyciągów, oraz do wynotowania z księgi bierczej numerów pozycji tych płatników, dla których Kasy Skarbowe winny sporządzić nakazy sekwestracyjne (ustęp 2 par. 25 instr. z dnia 15 maja 1929 r. i par. 87 rozp. Min. Sk. z dnia 20 czerwca 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 66 z 1927 r. poz. 588), a Kasy Skarbowe są obowiązane na żądanie Kierowników Urzędów dostarczać wyjaśnień i zawiadomień w zakresie wpłat i wypłat podatków bezpośrednich.

10. Udzielanie wszelkich ulg w spłacie podatków należy do wyłącznej kompetencji Urzędu Skarbowego.

Na podstawie pisemnych zawiadomień przesyłanych przez Urzędy Skarbowe, Kasy Skarbowe prowadzą pamiętnik odroczeń i rozłożeń na raty według wzoru Nr. 8 do par. 40 przepisów o prowadzeniu rachunków, podat. bezp. (Dz. U. Min. Sk. Nr. 17 z 1922 r. poz. 261). W pamiętniku tym w rubryce uwaga winny Kasy Skarbowe robić adnotację o uiszczeniu poszczególnych rat, a w razie niedotrzymania terminu płatności winny z własnej inicjatywy wypisywać nakaz sekwestracyjny lub w wypadku wcześniejszego wypisania takowego winny przesłać odpowiednie zawiadomienie do Urzędu.

Urzędy Skarbowe prowadzą nadal pamiętnik odroczeń i rozłożeń na raty z tem, że zgodnie z ustępem 3 par. 38 instr. z dnia 15 maja 1929 r. winny wpisywać wszystkie podania o raty i odroczenia w dniu wniesienia ich do Urzędu i że zwalnia się ich od obowiązku robienia adnotacji w pamiętniku o uiszczeniu poszczególnych rat.

11. Nowe księgi biercze zakładają Urzędy Skarbowe, przyczem obowiązane są dokonać zamknięcia ogólnej sumy przypisu (również stronnicami), a kierownik Urzędu pod zamknięciem winien zrobić klauzulę z wyszczególnieniem słownie ogólnej sumy przypisu i stwierdzić ją własnoręcznym podpisem.

12. Księgi biercze, księgi główne i wszelkie dowody Kasy Skarbowe winny przechowywać pod zamknięciem (par. 5 przepisy o prow. rach. podat. bezp.).

13. Wydawanie ksiąg bierczych lub dowodów kasowych poza lokal Kasy Skarbowej do Urzędu Skarbowego jest surowo wzbronione.

14. Sekwestratorzy nie mogą mieć dostępu do ksiąg bierczych (okólnik Min. Sk. z dnia 17 lipca 1924 r. L. D. P. O. 2212/1).

15. Kierownicy Urzędów Skarbowych po porozumieniu się z Naczelnikami Kas Skarbowych przekażą protokolarnie niezbędny inwentarz, a w książce inwentarzowej zaznaczą, że odnośne przedmioty zostały wypożyczone Kasom Skarbowym.

16. Ponieważ celem obecnej reorganizacji jest usprawnienie działalności organów skarbowych I instancji i udogodnienie dla płatników, wobec czego kierownicy Urzędów Skarbowych i Naczelnicy Kas Skarbowych mają pod najsurowszą osobistą odpowiedzialnością dołożyć wszelkich starań w kierunku harmonijnego współdziałania Urzędów Skarbowych z Kasami Skarbowemi, załatwianie wszelkich spraw w krótkiej drodze bez prowadzenia zbytecznej korespondencji mając na uwadze interes służby i Skarbu Państwa.

Przy tem nadmieniam, że Izba Skarbowa przeprowadzi w krótkim czasie lustrację rachub we wszystkich Kasach Skarbowych w celu stwierdzenia czy zarządzenie niniejsze zostało należycie wykonane.

Z Sekcji krakowskiej.

Zabiegi Wydziału Towarzystwa urzędników rach.-kasowych w Krakowie o wywalczenie jak najkorzystniejszych awansów dla kolegów w terminie lipcowym przyniosły wiele niespodzianek i pewnego rodzaju rozczarowanie, a nawet rozgoryczenie pominiętych.

Wprawdzie zdawało się niektórym z kolegów, że sama bytność w Warszawie delegacji naszej i złożenie memorjałów u odpowiednich czynników wystarczą, by obfite nominacje zadowoliły wszystkich i zaspokoiły ambicje i ambicyjki kandydatów. Niestety, życie ma to do siebie, że w chwilach poddawania się najprzyjemniejszym nadziejom i złudzeniom, przychodzi rozczarowanie w postaci faktów dokonanych, które nie zawsze idą w parze z żywionemi nadziejami.

Skromny wynik nominacji, oraz niespodzianki w tychże, po solennych obietnicach warszawskich nie są czemś nowem dla tych, którzy dłuższy czas pracują w Wydziale Towarzystwa, ci bowiem dobrze wiedza, ile trudu i zachodów wymaga wykołatanie bodaj jednego etatu wyższego, ile konferencji, wyjaśnień, memorjałów złożono w tej tak piekącej nas sprawie awansów *ad personam*, to najlepiej powiedzą akta i odpisy w tej sprawie przechowane.

Nie wolno jednak nam się zrażać, nie wolno opuszczać skrzydeł, pracę rozpoczętą przez nowy Wydział Towarzystwa należy kontynuować dalej, należy całą energję w tym kierunku wytężyć, by w grudniu przy najbliższych nominacjach uzyskać dla naszych najstarszych kolegów VII stopnie, bez względu na zajmowane stanowiska. — Nie możemy się oglądać na nikogo. Ze strony „S. U. S.“ za mało mamy poparcia w tych najżywotniejszych naszych sprawach, należy nam na nowo się zorganizować sil-

nie wspólnie z kolegami lwowskimi, bo jeżeli nie pójdziemy zgodnie w zwartym szeregu, postulaty nasze przebrzmią bez echa, przestaną się z nami kompletnie liczyć i praca lat 30-tu pójdzie na marne.

Każda zaś praca, każdy zbiorowy wysiłek potrzebuje, rzecz prosta, funduszów, których niestety nie posiadamy. Zadań do rozwiązania dużo, tem samem koniecznem jest, by koledzy jak najregularniej wpłacali wkładki i dlatego Wydział apeluje do członków, by się do tego życzenia Wydziału zastosowali.

Nowy szematyzm. Dochodzą nas słuchy, że Izba Skarbowa w Krakowie, przygotowuje nowy szematyzm pracowników Izby Skarbowej, w którym kolejność ma następować nie wedle daty mianowania, lecz wedle rzeczywistych lat służby z uwzględnieniem policzalnej służby wojskowej, a nawet innej, zaliczalnej do wysługi lat. Ponieważ sfery miarodajne w tym kierunku nie wydały żadnego komunikatu, przeto uważamy za obowiązek kolegów o tem zawiadomić.

Kraków, w sierpniu 1930.

„Wydziałowy“.

Zmiana tabeli stanowisk.

W „Dzienniku Ustaw“ Nr. 50 pod poz. 417, ogłoszone zostało rozporządzenie Rady Ministrów z 27 czerwca 1930, w sprawie zmiany tabeli stanowisk we Władzach i Urzędach państwowych. Rozporządzenie powyższe zmienia tytulaturę, Dyrektor i zastępca Dyrektora Państwowego Monopolu Tytoniowego na Dyrektor i zastępca Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego, dalej wprowadza do resortu skarbowego nowe stanowisko „Radcy finansowego“ przy Ambasadzie, względnie Poselstwie Rzeczypospolitej Polskiej w VI, V i IV st. służbowym.

Z innych zmian zasługuje na podkreślenie wprowadzenie stanowiska Naczelnika Wydziału Skarbowego w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim w IV st. służbowym, przez co Naczelnik tego Wydziału, mającego zakres działania Izby Skarbowej, zrównany został z Prezesami Izb Skarbowych.

Bardzo doniosłą zmianę stanowi skasowanie w II kategorji stanowiska Naczelnika Wydziału Rachunkowo-kasowego, przez co Naczelnicy Wydziałów III przechodzą do kategorji I mając tem samem możność osiągnięcia V stopnia służbowego.

W końcu rozszerzone zostały możliwości awansowe dla rewidentów kontroli skarbowej w III kat. przez skasowanie stanowiska w XII st. sł. i podniesienie stanowisk do IX st. sł. włącznie. Stanowiska rewidentów kontroli skarbowej w III grupie dotychczas w stopniu XII i XI zaliczone zostały obecnie do XI, X i IX stopnia służbowego.

Zmiany dotyczące II kat. w służbie rach. kasowej uprawniają naszą organizację do żywienia nadziei, że skasowany w II kat. w tabeli stanowisk stopień VI zostanie również przywrócony dla księgowych, naczelników kas skarbowych i asesorów, a także że stanowiska skarbników, oraz kontrolerów będą mogły być podniesione o jeden stopień wyżej. Przemawia bowiem zatem zbyt wielka luka jaka powstała przez skasowanie stanowiska Naczelnika Rach. kasowego w II kateg. Tem samem bowiem końcowy awans urzędnika rach.-kasowego ograniczyłby się tylko do VIII st. sł. w wyjątkowych zaś wypadkach do VII st. sł., a odskok między kategorjami urzędników państwowych byłby zbyt znaczny.

Z naszej inicjatywy.

Ostatnie rozporządzenia, dotyczące przydziału ksiąg bierczych podatkowych z U. S. P. O. S. Kasom Skarbowym w okręgu Izby Skarbowej poznańskiej tytułem próby, bez podporządkowania naczelników Kas Skarbowych naczelnikom Urzędów Skarbowych, wytyczne do awansów w terminie lipcowym b. r. uwzględniające t. zw. *veniam studiorum,* przychylne traktowanie kwestji datowania dekretów nominacyjnych w terminie lipcowym a zapewne i w przyszłości, wreszcie uchwała Rady Ministrów co do zmian w tabeli stanowisk, dająca możność awansu naczelnikom Wydziałów III na równi z naczelnikami innych Wydziałów, w całości lub w części, realizuje niektóre postulaty naszej organizacji, które Towarzystwo nasze pierwsze wysunęło i uzasadniło w swoim czasie.

Nie ulega wątpliwości, że zasługa zrealizowania ich przypada w całości działalności S. U. S. w Warszawie, które podjęło naszą inicjatywę przez Sekcję Rachunkowo-kasową dla spraw zawodowych w łonie własnem, zwłaszcza po wniesieniu przez Zjednoczone Stowarzyszenia Urzędników Rach.-kasowych we Lwowie, Krakowie, Poznaniu i Grudziądzu memorjału w roku 1928 w sprawie niepodporządkowywania Kas Skarbowych, opatrzonego tysiącem kilkaset podpisów skarbowych urzędników kasowych z całego Państwa.

Możemy jednak podnieść z prawdziwem zadowoleniem, że nasza organizacja pierwsza podjęła kroki w sprawie uchylenia krzywdzących postanowień o reorganizacji Kas Skarbowych, oraz że sprawą tą zdołaliśmy zainteresować tak czynniki miarodajne, jak i ogół kolegów w Państwie, niezdających sobie wtedy sprawy, z ujemnych dla zawodu dla nich samych, skutków wprowadzenia w życie postanowień rozporządzenia z 20 czerwca 1927 o reorganizacji Kas Skarbowych, w pierwotnem brzmieniu.

Jakkolwiek dopiero rezultat próby w okręgu Izby Skarbowej poznańskiej zadecyduje o ostatnim słowie w tej kwestji, nie umniejsza to znaczenia faktu, że Władze wzięły wywody fachowe pod rozwagę i z ostrożnością wskazaną w tym wypadku, przystąpiły do wprowadzania zmian reorganizacyjnych, postanawiając najpierw system który ma być wprowadzony wypróbować, z uwzględnieniem życzeń ogółu zainteresowanych urzędników rach.-kasowych, co do utrzymania samodzielności.

Także uwzględnianie przez Ministerstwo Skarbu wniosków awansowych co do kandydatów nieposiadających pełnego censusu wykształcenia szkolnego, oraz przekazanie kompetencji Prezesów Izb Skarbowych mianowań do VIII st. sł. w własnym zakresie, należy uważać za uczynienie zadość prośbom naszego Towarzystwa, wnoszonym bezpośrednio do Ministerstwa Skarbu, lub przedstawianym za pośrednictwem S. U. S. w Warszawie, ostatnio zaś w drodze delegacji 10 listopada ub. r.

Wprawdzie przychylne traktowanie kwestji awansów na szerszej płaszczyźnie nie odpowiada postulatowi przeszeregowania, (który został również podjęty obecnie przez Zarząd Centralny S. U. S. w Warszawie) zawsze jednak pewna ilość urzędników rach.-kasowych pozbawionych możności awansowania wskutek rozporządzeń o przedkładaniu wniosków na kandydatów tylko z przepisanym cenzusem wykształcenia szkolnego, mogła awansować, a zasługę w tym kierunku również sprawiedliwość nakazuje przypisać usiłowaniom Zarządu S. U. S., który wskutek zabiegów naszych organizacji we Lwowie i w Krakowie, wyrażanych w memorjałach i delegacjach, kwestję udzielania „veniam“ w szerszej skali, włączył do programu swej działalności.

Sprawa datowania dekretów nominacyjnych w terminach przed 1-ym stycznia i 1 lipca była przedmiotem treści memorjału wniesionego przez Sekcję naszą w Krakowie do S. U. S. w Warszawie w roku ubiegłym i dzięki życzliwemu ustosunkowaniu się p. Dyrektora Dep. Około-Kułaka została w terminie lipcowego awansu załatwioną przychylnie.

W końcu starania nasze o zrównanie naczelników Wydziałów rachunkowo-kasowych z naczelnikami innych Wydziałów, znalazły uwzględnienie w uchwale Rady Ministrów z czerwca b. r. przez przeniesienie tego stanowiska do I kat., co umożliwia naczelnikom Wydziałów III awans do V st. sł. Pierwszą uchwałę o wystąpienie z tym postulatem powzięło Walne Zgromadzenie Towarzystwa Urzędników rach.-kasowych we Lwowie 9 marca 1926 i od tego czasu sprawę tę ponawiał Zarząd Towarzystwa w prośbach i memorjałach, pozyskując dla niej współpracę innych organizacji, naszej grupy, szczególniej Stowarzyszenia Urzędników rachunkowo-kasowych w Poznaniu.

Wszystkich tych faktów nie możemy kłaść na karb przypadkowego zbiegu starań naszych z zabiegami Centralnej organizacji. Systematyczna nasza praca od kilku lat powołała do życia organizacje urzędników rach.-kasowych (Poznań, Grudziądz), zwróciła uwagę kolegów w całej Polsce na niedomagania zawodowe, poddała inicjatywę naprawy ich, zainteresowała czynniki miarodajne i wpływowe, wprowadziła ją do programów działalności silnych i wpływowych organizacji.

Dużą usługę oddał popularyzacji naszych haseł i powodzeniu akcji nasz organ prasowy. Nie przypisując sobie żadnej zasługi w doprowadzeniu do pomyślnych wyników tu i owdzie niektórych naszych zabiegów, nie możemy pominąć milczeniem, że wszystkie postulaty odnoszące się do naszej gałęzi służby, wyszły z Towarzystwa małopolskich urzędników rachunkowo-kasowych we Lwowie.

To zadowolenie z użytecznej pracy w utrudnionych stosunkach przez warunki organizacyjne i zwężony zakres działania jako organizacji liczebnie niezbyt silnej, a nadto usuwanej od akcji bezpośredniej, jest wystarczającym motywem do dalszej wytężonej pracy dla dobra zawodu.

Żywimy nadzieję, że pousunięciu trudności organizacyjnych wynikających wciąż jeszcze z braku stałego kontaktu z Centralnym Zarządem S. U. S., przy odpowiedniem poparciu, praca ta i nadal przynosić będzie równie pomyślne wyniki. *St. M.*

Wykaz Kas Skarbowych

należących do okręgu II Izby Skarbowej we Lwowie.

Dla szybszej orjentacji i uniknięcia pomyłek w przekazywaniu należytości wpłaconych na rachunek Kas w okręgach innych Izb Skarbowych, podajemy wykaz Kas Skarbowych wydzielonych z okręgu Izby Skarbowej I we Lwowie, a włączonych do okręgu Izby Skarbowej II we Lwowie. Do okręgu Izby Skarbowej II należą Kasy Skarbowe i U. S. P. O. S. w miejscowościach:

1. Bohorodczany. 2. Borszczów. 3. Brody. 4. Brzeżany. 5. Buczacz. 6. Czortków. 7. Dolina. 8. Horodenka. 9. Kałusz. 10. Kamionka Str. 11. Kołomyja. 12. Kopyczyńce. 13. Kosów. 14. Lwów I. 15. Nadwórna. 16. Podhajce. 17. Przemyślany. 18. Radziechów. 19. Rohatyn. 20. Skałat. 21. Skole. 22. Stanisławów. 23. Stryj. 24. Śniatyn. 25. Tarnopol. 26. Tłumacz. 27. Trembowla. 28. Turka. 29. Zaleszczyki. 30. Zbaraż. 31. Zborów. 32. Złoczów. 33. Żydaczów.

Kasa Skarbowa I we Lwowie funguje równocześnie dla Izby Skarbowej I i II.

Z drukarni Karola Doroszyńskiego we Lwowie, ul. Ossolińskich L. 15. — Telefon Nr. 46-35.